

ספורט הישראלי - העסקים שהכתימו את שם המכביה

הבשר של המכביה

ברר כי היו אנשים שעשו עסקים בסיד הבשר של הספורטאים. חלק מהבשר שי הובא לכפרהמכביה הוצא ממנו ומכר לי קצבים. היה זה אחרי ששומרי כפרהמכביה קיבלו הוראה מפורשת לא לבדוק את הרכב שהביא את הבשר, בניגוד לבדיקה הקפדנית של רכב אחר.

★ ★ ★

מוכרים פעמיים

מארגוני המכביה היו דחוקים בכסף. אחרי כל ההקצבות והתרומות, אחרי שהמשלחות שילמו 6 דולר ליום עבור כל ספורטאי תמורת ארוחה יומית שלא עלתה למארגני המכביה יותר מ-4 ל"י ליום, ו- איכסון במתקנים שהושאלו ממוסדות אחרים, הסתיימה המכביה בגרעון של 70 אלף ל"י, שרובו נבע מהחזקת כפרהמכביה.

כמה מהמארגנים לא בחלו בשום אמצעים כדי להשיג יותר כספים. הם מכרו זכיונות לאנשי עסקים שעשו עסקיהם בכפר. היה זה צעד הגיוני, כיון שאם אדם פרטי עושה עסקים בכפר, מדוע לא יפריש חלק מרווחיו למפעל? אולם הזכיונות נמכרו בצורה לא ישרה. זכיונות בלעדיים נמכרו באלפי לירות פעמיים, בניגוד מוחלט ומפורש להסכמים.

הזולה ביותר. הוא תבע דמי כלכלה בשיעור של 3.600 ל"י לאדם ליום (בלי בשר), בעוד שהיו הצעות שתבעו רק 3300 ל"י. המחירים שנכללו בשאר ההצעות כללו הסיפקת כל הציד למטבח. הניג לא סיפק את כל הציד. הוא קיבל ציוד שהושאל ממוסדות ציבוריים, או שהיה ברכוש המכביה. המקרים להחסנת המזון סופקו עליידי ה"ספקים, בתיוך הנהלת המכביה, בעוד ששאר מוצעי ההצעות נדרשו לספקם לבר.

★ ★ ★

חבר בשר בסור הבשר

כנישי ההצעות שהרגישו עצמם מ"קופחים, ייחסו את מחז הזכיון להניג בקשריו עם האישיות הקובעת בשטח זה - הגברת גוסטה זינגר. הגברת זינגר, אדומת-שיער המכונה כמפקחת חינוך גופני מטעם משרד החינוך, בעלת רכוש הידועה בדיעותיה החופשיות, היא שהיתה אחראית על עדת האיכסון והארוחה, היא שהיתה למעשה השליטה של כפרהמכביה.

ליריביו של הניג היו כמה ידיעות מדוע נמסר הזכיון דוקא להניג. הניג עצמו טוען שבתום המכביה דרשו ממנו מתחריו סכום של 500 ל"י תמורת השתקת מה שהיה

חיד ממשלתי ושהיה מיועד למת-המכביה; וזו לשלם משכורות לאנשים ש-קיימים, ולקבל תשלום עבור הו-א הוצאו כלל.

★ ★ ★

הניג זכה בזכיון

זו החמורה ביותר היא פר-הזכיון שניתן למסעדת כפר-במכביה הקודמות, השלישית וה-שנייה, ולקבל מאז קום המדינה, זה בידי אדם בשם אברהם הניג יצ'נסלובסקיה, בעל נסיון עשיר לשביעות רצון הספורטאים והנ-בי, אם כי לא לשביעות רצונו ריו. לא היתה פרנסה מאותם

מועד המכביה החמישית, הח-דה המארגנת של המכביה למסור-ין בכפר. פורסם מכרו, שתבע-ים להגיש חשבון הספקת מזון-ז אחו, שיכלול את כל ההוצאות, את הציד והעבודה. למכרו זה-עיות רבות, מצד גופים פרטיים

העסקנית גוסטה זינגר, מפקחת חינוך גופני ועסקנית המכביה. עמדה בראש מחלקת ארגון המכביה בשתי המכביות האחרונות. עקב התלונות שהוגשו נגדה חוקמה ועדת חקירה מיוחדת.

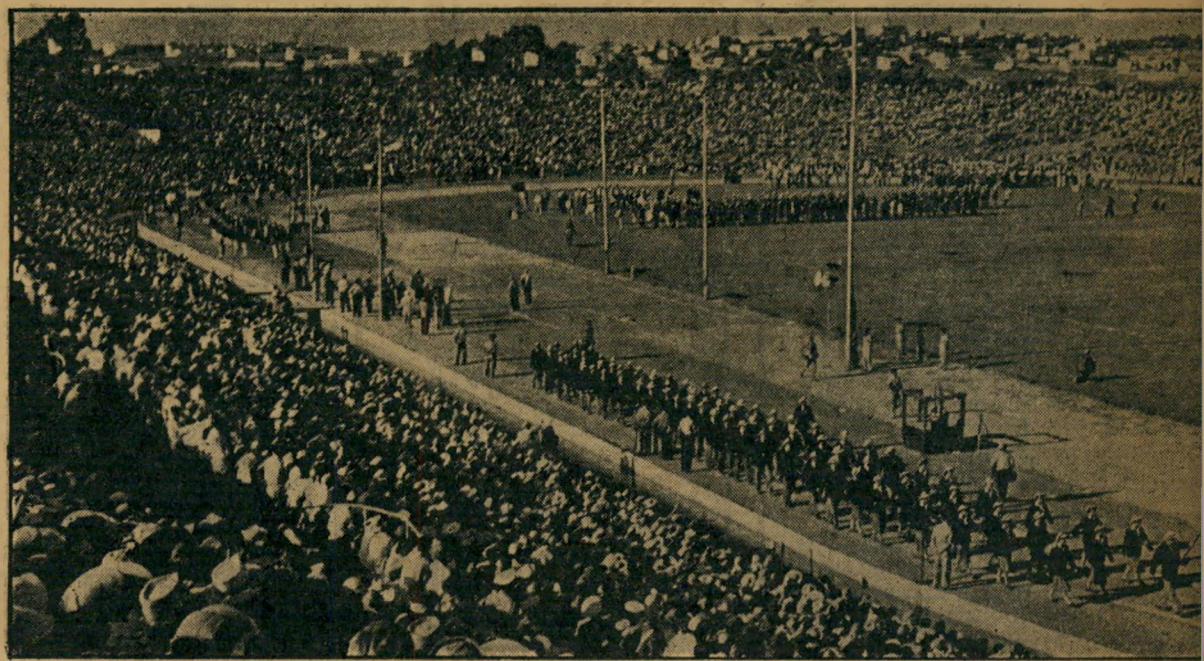
חסרי ערך לגמרי. רוכלים חדרו לשטח כפרהמכביה, מכרו את סחורתם במחירים מופקעים מבלי שהמשרה תקוף אצבע ומבלי שמארגני הכפר יטרחו לגרשם.

אלה היו נקודות שועדת החקירה היתה צריכה לברר, ושהוטל עליהן איפול של שתיקה. היו גם פרשות שלא הגיעו עד לועדה, כמו הנסיונות להוציא כספים על היצאות מדומות, שהוכשלו בעוד מועד, או פרשת הציד מהמכביה הרביעית שחצו גלם.

במשרדי המכס היה מונח ציוד שהגיע עוד בזמן המכביה הרביעית מאמריקה, ו-שכלל ציוד מטבחי וספורטאי. מכיון שהי-מכס עליו לא שולם עוכב המשלוח, עד שבהתערבותו של אהרון נתנאל, ישראלי-הנהלת המכביה שנפטר ערב המכביה החמי-שית, הוצא עליידי המכס לשימוש המכביה החמישית.

מכיון שהמכס לא שולם גם הפעם תבעה הנהלת המכס להחזיר את הציד אחרי ה-משחקים. הגברת זינגר שהיתה אחראית ל-ציוד זה, עזבה את הארץ מבלי לדאוג להחזרתו המלאה והנהלת המכביה עושה עתה מאמצים גואשים להסדיר את הפרשה.

כל הפרשות שהוזכרו לעיל, אין דין שתיקה יפה להן. תנע המכביה חייבת לנהל את חקירותיה בברשות אלה לעיני הצבור, כדי למנוע חשד של טשטוש.

סקט פתיחת המכביה החמישית באיצטדיון רמת-גן, שהלהיב רבבות ישראל. אולם קטנוניותם של כמה עסקנים, שראו במפעל חניגי זה רק הזדמנות להפיק סובה להנאתם הפרטית, מעיבה על זוחר המפעל.

ת הנוצצת

איחד מאות ספורטאים יחודיים

ידוע להם. הוא סרב לשלם. כך יצאה פרשת הזכיון לאור העולם, התגלגלה עד לועדת החקירה, שם הושמעו האשמות נגד הגברת זינגר.

אותה שעה כבר לא היתה הגברת זינגר בארץ. כפרס על עבודתה במכביה קיבלה כרטיסי-טיסה מטעם המכביה לארצות-הברית, שם נמצא כיום בעלה. ועדת החקירה לא יכלה לתת לה להשיב על האשמות אלה ואחרות.

פרשה אחרת היתה פרשת הבשר שסופק במסעדת כפרהמכביה. להניג לא היה קשר עם בשר זה; הוא רק בישל אותו. ספק מיוחד סיפק את הבשר. המשלחות שילמו עבור כל ספורטאי ארוח סכום של 6 דולר ליום, כדמי איכסון ואוכל. תמורת סכום זה היה כל ספורטאי צריך לקבל 400 גרם בשר ליום.

עוד בזמן המכביה פרצה השערוריה ה-חוצה, כאשר הספורטאים האנגלו על מיעוט המזון שהם מקבלים ועל טיבו הירוד. בי-יחוד התלוננו על מיעוט הבשר. מנות ה-בשר היומיות היו רחוקות מכלול 400 גרם לנפש.

בחקירות שנערכו בתום המכביה התי-

לכמה מהמשתתפים במכרו היה וום מה, כאילו המכרו הוא רק הזכיון מונח כבר בכיסו של אחד יום אחד הוסיפו שניים ממנישי אנגד מראשוני-לציון ואדם בשם נהל את מזונם ביה"חאזרח ברמת-מציע שלישי - אברהם הניג,

בטוחים שאתה תקבל את הזכיון, השניים והציעו לו לנהל את כשותפות. הניג סרב בכל תוקף. וזבו יש שתי סברות שונות. הניג ון: "אמרתי להם, אין בעסק הזה זלושה שותפים. אני עושה נסיון ז זה לבד, לא רק בשביל פרנסה בשביל אידיאליים. הם אמרו לי ותי. אמרתי להם שאני מוכן ל-ף ורק לא לעשות עמם שותפות."

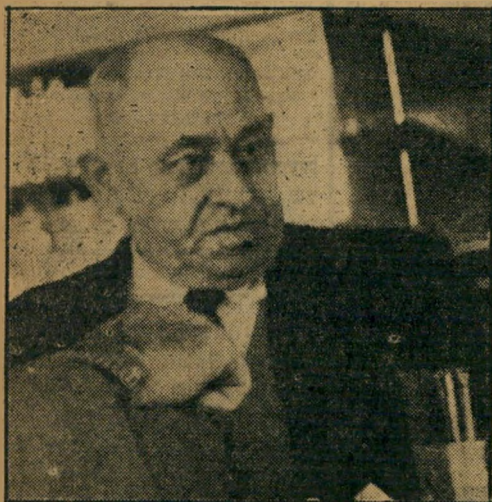
השניים שונה במקצת. לרב-הניג להכנס עמם לשותפות ב-הוא סיור צורות של שטרות השולחן וטען: זה ידבר.

צפו כמה אנשים מראש, קיבל הזכיון למסעדה. הצעתו לא היתה

זכיונות למונח, למכסה ולמספרה, שנמ-כרו בכסף מלא לאדם בשם מנחם בכר, תמורת הסכם מפורש שהזכיון הוא בלעדי, נמכרו גם לאנשים אחרים. חמור מואת: בעוד שבכר, ששילם כחמשת אלפים לירות בעד הזכות להקים מונח בכפר, נאלץ לה-קים בכספו הוא את מבנהו במקום צדדי ולא נוח לגישה, נבנתה למען בעל מונח אחר סככה בכספי הכפר, במקום המנוחה המרכזי. בעל מונח זה היה שוב, במקרה, אברהם הניג. בעל הזכיון למסעדה בכפר.

הגברת זינגר, שלא התחשבה בזכיונות שניתנו על ידי אליהו איזקסון, העורך-דין שהיה אחראי לשטח זה, אף הפליאה לעשות כדי לפגוע בזכיון שבכר שילם בעדו. היא עצמה היתה מחלקת תלושים לקניית מצרכים, תמורת כספים ששולמו לה על ידי הנהלות המשלחות. כל התלושים הללו היו יפים רק לגבי קניה ממונח של הניג. בכר הרעיש עולמות, אחרי שהתברר לו שהפסיד אלפי לירות שהשקיע בעסק תכוצאה מתרמיית שרמוהו, אולם דבר לא עזר לו. הגברת זינגר היתה השליטה היחידה בכפרהמכביה.

מאחר יותר התברר כי הזכיונות היו

דורש הסיהור בן-ציון פט, עתונאי הספורט החותם וחבר בית-הדין העליון של המכביה. עקב דרישתו לברור האשמות נגד עסקני המכביה, לא הושתקו פרשיות אלה.